

ZO LIEF ALS DE DOOD

HOLLY JACKSON

ZO LIEF
ALS DE
DOOD

Vertaald door H.C. Kaspersma

'VOLT

Amsterdam 2022

Van dezelfde auteur verscheen eerder:
Moordgids voor lieve meisjes
Lief meisje, kwaad bloed

Eerste druk, 2022

Oorspronkelijke titel *As good as dead*

Copyright © 2021 Holly Jackson

*First published in Great Britain 2021 by Electric Monkey, part of
Farshore, an imprint of Harper Collins Publishers*

Copyright vertaling © 2022 H.C. Kaspersma / Uitgeverij Volt

Omslag en binnenwerk Zeno

Omslagbeeld Tom Sanderson

ISBN 978 90 214 6115 1 / NUR 285

www.uitgeverijvolt.nl

Deze is voor jullie allemaal.
Bedankt dat je tot het einde bij me bent
gebleven.

DEEL I

Doodogig, kon je zoiets zeggen? Levenloos, glazig, leeg. Dode ogen hielden haar nu constant gezelschap, volgden haar overal naartoe, waren nooit verder weg dan één oogwenk. Ze hielden zich schuil in een hoekje van haar gedachten en leidden haar dromen in. Zijn dode ogen, op het exacte moment dat ze van levend naar dood veranderden. Ze zag ze in de kortste blikken en de diepste schaduwen, en soms ook in de spiegel, in haar eigen gezicht.

En Pip zag ze nu: een paar dat recht door haar heen staaarde. Dode ogen in de kassen van een duivenkop, een dode duif die op de oprit lag. Glazig en levenloos, op haar eigen bewegingen na die erin werden gereflecteerd, haar knieën die bogen en haar hand die ze uitstak. Niet om hem aan te raken, maar om zo dicht mogelijk erbij te komen.

‘Klaar om te gaan, Pipetje?’ vroeg Pips vader, die achter haar stond. Ze kromp ineen toen hij de voordeur dichttrok met een harde dreun, het geluid van een pistool dat schuilging in de galm. Pips andere metgezel.

‘J-ja,’ zei ze, terwijl ze ging staan en haar stem probeerde te stabiliseren. *Ademen, gewoon rustig blijven ademen.* ‘Kijk.’ Onnodig wees ze naar het dier. ‘Dode duif.’

Hij boog voorover en kneep zijn ogen tot spleetjes, waardoor er kraaienpootjes op zijn zwarte huid verschenen en zijn smetteloze, driedelige pak rond zijn knieën kreukelde. En dan de blik op zijn gezicht die ze maar al te goed kende; hij stond op het punt om iets gevats en belachelijks te zeggen, zoals...

‘Vanavond duivensoep eten?’

Ja hoor, kon niet missen. Ongeveer de helft van de zinnen die hij uitsprak bevatte tegenwoordig een grapje, alsof

hij extra hard zijn best deed haar aan het lachen te maken. Pip gaf toe en grinnikte.

‘Alleen als we er rattenstaartpuree bij eten,’ grapte ze mee, waarna ze eindelijk de lege blik van de duif losliet en haar bronskleurige rugtas over een schouder slingerde.

‘Ha!’ Stralend gaf hij een klopje op haar rug. ‘Mijn morbide dochter.’ En weer veranderde de blik op zijn gezicht toen tot hem doordrong wat hij had gezegd, de zware lading van die drie simpele woordjes. Pip kon niet aan de dood ontkomen, zelfs niet op deze zonnige ochtend in augustus, op een luchtig moment met haar vader. Haar hele leven leek om de dood te draaien.

Haar vader schudde de gênante situatie van zich af, een gevoel waar hij nooit lang last van had, en gebaarde met zijn hoofd naar de auto. ‘Kom je? We mogen echt niet te laat zijn voor deze afspraak.’

‘Jep,’ zei Pip, terwijl ze het portier opende en instapte. Ze wist niet wat ze moest zeggen en terwijl ze wegrede liet ze haar gedachten achter, bij die dode duif.

Ze haalden haar weer in toen ze de parkeerplaats bij het treinstation van Little Kilton opreden. Het was druk, en de zon weerkaatste op de nette rijen auto’s van treinreizigers.

Haar vader zuchtte. ‘Ah, die *fuckboy* met z’n Porsche heeft mijn plekje weer ingepikt.’ Fuckboy: nog zo’n term waarvan Pip direct spijt had dat ze hem aan haar vader had geleerd.

De enige vrije plekken waren helemaal achteraan, bij het hek waar de camera’s geen zicht op hadden. Howie Bowers’ vroegere dealplekje. Geld in de ene zak, kleine zakjes lekkers in de andere. En voor Pip het in de gaten had, ging het geluid van het openklikken van haar gordel over in Stanley Forbes’ voetstappen achter haar op het beton. Het was nu nacht, Howie zat niet in de gevangenis maar stond hier, onder de oranje gloed, zijn ogen verborgen in

de schaduw. Stanley komt naast hem staan en geeft hem een stapel geld in ruil voor zijn leven, zijn geheim. En terwijl hij Pip aankijkt, met dode ogen, springen er zes gaten in zijn lichaam open, waar bloed uit wegsijpelt, langs zijn shirt en op het beton, en op de een of andere manier zit het aan haar handen. Haar handen zitten er helemaal onder en...

‘Kom je, Pimpelmeesje?’ Haar vader hield het portier voor haar open.

‘Jep,’ antwoordde ze, en ze veegde haar handen af aan haar nette broek.

In de trein naar Londen Marylebone was het druk. Ze stonden als haringen in een ton met andere passagiers, glimlachten ongemakkelijk met dichte mond naar elkaar bij wijze van *sorry*, terwijl ze tegen elkaar aan botsten. De metalen stang was bezet door de handen van iemand anders, dus Pip hield zich vast aan haar vaders arm om recht op te blijven staan. Werkte dat maar.

Tot twee keer toe zag ze Charlie Green in de trein. De eerste keer in het achterhoofd van een man, voor die ging verzitten om de *Metro* beter te kunnen lezen. De tweede keer was hij een man die op het perron stond te wachten met een pistool in zijn handen. Maar toen hij aanstalten maakte om in te stappen, vervormde zijn gezicht en leek hij totaal niet meer op Charlie, en bleek het pistool gewoon een paraplu te zijn.

Het was nu vier maanden geleden en de politie had hem nog steeds niet gevonden. Zijn vrouw Flora had zichzelf acht weken geleden aangegeven bij een politiebureau in Hastings – op de een of andere manier waren ze tijdens hun vlucht van elkaar gescheiden geraakt. Ze wist niet waar haar man was, maar online gingen er geruchten dat hij momenteel in Frankrijk zat. Pip bleef hoe dan ook naar hem uitkijken, niet omdat ze wilde dat hij gepakt zou worden, maar omdat ze hem moest vinden. En dat was een enorm

verschil, de reden dat niets ooit nog weer normaal zou worden.

Haar vader keek haar aan. 'Ben je zenuwachtig voor het gesprek?' vroeg hij boven het gepiep van de treinwielen uit, terwijl ze langzaam station Marylebone inreden. 'Het komt wel goed. Gewoon luisteren naar Roger, oké? Hij is een fantastische advocaat, weet waar hij het over heeft.'

Roger Turner was een jurist van haar vaders advocatenbureau, die blijkbaar 'dé b ste' was als het neerkwam op lasterzaken. Een paar minuten later zagen ze hem staan bij het oude, in rode baksteen opgetrokken conferentiecentrum, waar ze een vergaderzaal hadden geboekt.

'Leuk je weer te zien, Pip,' zei Roger, en hij stak zijn hand naar haar uit. Pip keek snel of er geen bloed aan haar hand zat voor ze hem de hand schudde.

'Fijn weekend gehad, Victor?'

'Jazeker, Roger, dank je wel. En ik heb nog restjes mee voor de lunch van vandaag, dus een fijne maandag wordt het ook.'

'Zullen we dan maar? Ben je er klaar voor?' vroeg Roger aan Pip, terwijl hij op zijn horloge keek en zijn glimmende aktetas oppakte.

Pip knikte. Haar handen voelden weer nat aan, maar dat was zweet. Het was alleen maar zweet.

'Het komt allemaal goed, lieverd,' zei haar vader tegen haar. Hij zette haar kraag recht.

'Ja, ik heb wel duizenden mediatiegesprekken gedaan.' Roger grijnsde en streek zijn grijze haar naar achteren. 'Maak je geen zorgen.'

'Bel me maar als je klaar bent.' Pips vader leunde voorover en drukte een kusje op haar kruin. 'Ik zie je vanavond thuis. Roger, jou zie ik straks op kantoor.'

'Ja, tot straks, Victor. Na jou, Pip.'

Het gesprek vond plaats in kamer 4E, op de bovenste verdieping. Pip vroeg of ze de trap konden nemen, want als haar hart om die reden bonkte, dan bonkte het tenminste niet om een andere. Op die manier rationaliseerde ze het voor zichzelf – dat was de reden dat ze tegenwoordig een eind ging hardlopen wanneer ze haar borst voelde verkrampen. Rennen tot ze een ander soort pijn voelde.

Ze kwamen aan op de bovenste verdieping. Die oude Roger liep luid hijgend een paar treden onder haar. In de gang stond een man in pak bij de deur van kamer 4E. Hij begon te glimlachen toen hij hen in het oog kreeg.

‘Aha, jij moet Pippa Fitz-Amobi zijn,’ zei hij. Weer een naar haar uitgestoken hand, weer een snelle check naar bloed. ‘En u haar vertegenwoordiger, Roger Turner. Ik ben Hassan Bashir en ben vandaag jullie onafhankelijke intermediair.’

Hij glimlachte nogmaals en duwde zijn bril omhoog op zijn dunne neus. Hij kwam vriendelijk over, en was zo enthousiast dat hij bijna stond te springen. Pip had geen zin om zijn dag te verpesten, maar dat viel helaas niet te vermijden.

‘Aangenaam,’ zei ze, en ze schraapte haar keel.

‘Insgelijks.’ Hij klapte in zijn handen, iets wat Pip niet aan zag komen. ‘Goed, de andere partij zit al klaar in de vergaderruimte. Tenzij jullie nog vragen vooraf hebben,’ hij keek Roger aan, ‘kunnen we wat mij betreft beginnen.’

‘Lijkt me prima.’ Roger ging voor Pip staan om de leiding te nemen, terwijl Hassan de deur van 4E voor hen openhield. In de kamer was het stil. Roger liep naar binnen en schonk Hassan een dankbaar knikje. Nu was het de beurt aan Pip. Ze haalde diep adem, deed haar schouders naar achteren, en blies tussen haar tanden door uit.

Klaar.

Ze stapte de kamer in en het eerste wat ze zag was zijn gezicht. Hij zat aan de andere kant van de tafel, met zijn

hoekige jukbeenderen die in een punt naar zijn mond liepen, met zijn warrige, achterovergeslagen blonde haardos. Hij keek haar met priemende ogen aan, met een duistere blik van leedvermaak.

Max Hastings.

Twee

Pips voeten bewogen niet meer. Dat ging niet bewust. Het was alsof een oeroud instinct, een onuitgesproken kennis, haar behoevende om té dicht bij hem in de buurt te komen.

‘Ga zitten, Pip.’ Roger trok de stoel recht tegenover Max naar achteren en gebaarde dat ze plaats moest nemen. Naast Max, tegenover Roger, zat Christopher Epps, dezelfde advocaat die Max had vertegenwoordigd tijdens zijn zedenrechtszaak. De laatste keer dat Pip oog in oog had gestaan met deze man, was toen ze in de getuigenbank had gezeten; ze had precies hetzelfde pak gedragen als nu, terwijl hij haar martelde met zijn korzelige blafstem. Hem haatte ze ook, maar dat gevoel was verdwenen, compleet opgeslokt door de haat die ze voelde voor de persoon recht tegenover haar. Met alleen de breedte van een tafel tussen hen in.

‘Nou, welkom iedereen,’ zei Hassan vrolijk, terwijl hij plaatsnam op zijn aangewezen stoel aan het hoofd van de tafel, tussen de twee partijen in. ‘Even een korte, maar krachtige introductie. Mijn rol als intermediair houdt in dat ik jullie help bij het bereiken van een overeenkomst en regeling die voor beide partijen acceptabel is. Het enige waarin ik ben geïnteresseerd, is dat iedereen hier tevreden de deur uitgaat. Oké?’

Hassan voelde de sfeer in de kamer duidelijk niet aan.

‘Het doel van een mediatiegesprek is in feite het voorkomen van een proces. Een rechtszaak is veel gedoe en kost voor alle betrokkenen erg veel geld, dus het is altijd beter om eerst te kijken of we tot een overeenkomst kunnen komen voordat er ook maar sprake is van een rechtszaak.’ Hij grijnsde. Eerst naar Pips kant van de tafel, daarna naar die van Max. Een gedeelde, gelijkwaardige glimlach.

‘In het geval dat we niet tot een overeenkomst kunnen komen, zijn meneer Hastings en zijn advocaat van plan een rechtszaak wegens laster tegen mevrouw Fitz-Amobi aan te spannen, voor een tweet en een blogpost die zij op 3 mei jongstleden publiceerde, waarin volgens hen een lasterlijke uitspraak stond, en die tevens een audiobestand bevatte.’ Hassan keek naar zijn aantekeningen. ‘Namens de eiser, meneer Hastings, stelt de heer Epps dat de lasterlijke uitspraak zeer ernstige gevolgen heeft gehad voor zijn cliënt, zowel wat zijn geestelijke welzijn als zijn onherstelbare reputatieschade betreft. Dit heeft op zijn beurt geleid tot financiële problemen waarvoor hij een schadevergoeding eist.’

Pip balde haar handen tot vuisten in haar schoot. Haar knokkels staken door haar huid heen als een miljoen jaar oude ruggengraat. Ze wist niet of ze het wel vol zou houden om te blijven zitten en alles aan te horen, ze wist verdomme echt niet of ze dat trok. Maar ze haalde diep adem en deed haar best, omwille van haar vader en Roger, en ook voor die arme Hassan.

Voor Max op tafel stond, hoe kon het ook anders, die walgelijke waterfles van hem. Mat, donkerblauw plastic met een uitschuifbaar rubber tuitje. Dit was niet de eerste keer dat Pip hem met dat ding zag; blijkbaar kruisten alle hardlooproutes in een klein dorp als Little Kilton elkaar. Ze wist inmiddels dat ze het kon verwachten – een hardlopende Max tegenkomen tijdens haar routes, bijna alsof hij dat met opzet deed. En altijd met die vreselijke blauwe fles.

Max zag dat ze ernaar keek. Hij greep het ding, klapte met een knak het dopje open dat het tuitje beschermde, en nam een lange, luide slok die hij door zijn mond liet rollen. Hij liet zijn blik geen moment van haar afglijden.

Hassan maakte zijn stropdas iets losser. ‘Dus, meneer Epps, als u zo vriendelijk wilt zijn te starten met uw openingstoespraak.’

‘Natuurlijk,’ zei Epps, terwijl hij door zijn papieren bladerde. Zijn stem was net zo kefferig als Pip zich herinnerde. ‘Mijn cliënt heeft vreselijk te lijden gehad nadat mevrouw Fitz-Amobi de lasterlijke uitspraak publiceerde op de avond van 3 mei, met name doordat mevrouw Fitz-Amobi een opmerkelijk publiek figuur is op internet, en destijds meer dan 300.000 volgers had. Mijn cliënt heeft een prestigieuze opleiding aan een vooraanstaande universiteit afgerond, wat zou betekenen dat hij een gewilde kandidaat is voor een baan op academisch niveau.’

Max lurkte weer aan zijn waterfles, alsof hij dat standpunt wilde onderstrepen.

‘Desondanks heeft meneer Hastings de afgelopen paar maanden ongekend veel moeite ervaren bij het vinden van een baan op het niveau dat hem past. Dit is een direct gevolg van de reputatieschade die de lasterlijke uitspraak van mevrouw Fitz-Amobi heeft veroorzaakt. Derhalve is mijn cliënt gedwongen thuis bij zijn ouders te blijven wonen, aangezien hij geen passende baan kan vinden en dus geen huur kan betalen voor een woning in Londen.’

Och, arme zielige serieverkrachter, dacht Pip, en ze probeerde de woorden uit te spreken met haar ogen.

‘Maar de schade betreft niet alleen mijn cliënt,’ ging Epps verder. ‘Zijn ouders, meneer en mevrouw Hastings, lijden ook onder de stress, en werden onlangs zelfs gedwongen het land te verlaten en een paar maanden lang in hun tweede huis in Florence te verblijven. Hun huis hier werd op dezelfde avond dat mevrouw Fitz-Amobi de lasterlijke uitspraak publiceerde vernield; iemand heeft de voorkant van hun huis beklad met de woorden: “Verkrachter, ik krijg je nog wel.”’

‘Meneer Epps,’ interrumpeerde Roger. ‘Ik hoop niet dat u wilt beweren dat mijn cliënt iets met dat vandalisme te maken had. De politie heeft haar nooit gesproken in relatie tot dat geval.’

‘Nee hoor, meneer Turner,’ zei Epps met een knikje. ‘Ik noem het alleen omdat we een oorzakelijk verband kunnen veronderstellen tussen de lasterlijke verklaring van mevrouw Fitz-Amobi en het vandalisme, aangezien dit plaatsvond in de uren die op haar uitspraak volgden. Het gevolg was dat de familie Hastings zich niet veilig voelde in hun eigen huis, en zich gedwongen voelde om bewakingscamera’s voor hun huis te plaatsen. Ik hoop dat dit meer uitleg verschaft, niet alleen over de financiële ellende die meneer Hastings heeft moeten doorstaan, maar ook over het extreme verdriet en leed dat hem en zijn familie heeft getroffen in de nasleep van mevrouw Fitz-Amobi’s kwaadwillige, lasterlijke uitspraak.’

‘Kwaadwillig?’ zei Pip. Het bloed stroomde naar haar wangen. ‘Ik noemde hem een verkrachter en hij is ook een verkrachter, dus...’

‘Meneer Turner,’ kefte Epps met een hoog stemmetje. ‘Ik stel voor dat u uw cliënt adviseert om te zwijgen, en haar eraan herinnert dat eventuele lasterlijke uitspraken die ze nu doet, als smaad zullen worden aangemerkt.’

Hassan stak zijn handen omhoog. ‘Ja, ja, laten we allemaal even diep ademen. Mevrouw Fitz-Amobi, uw partij krijgt later de kans om te spreken.’ Hij trok zijn stropdas nog iets losser.

‘Rustig maar, Pip, laat het maar aan mij over,’ zei Roger zachtjes tegen haar.

‘Ik wil mevrouw Fitz-Amobi er graag aan herinneren,’ zei Epps zonder haar aan te kijken, en met zijn blik strak op Roger gericht, ‘dat mijn cliënt vier maanden geleden terechtstond in het Crown Court, en níét schuldig werd bevonden op alle aanklachten. Meer bewijs is niet nodig om aan te tonen dat de gepubliceerde uitspraak van 3 mei feitelijk gezien laster is.’

‘Dat is allemaal mooi gezegd,’ bracht Roger nu in. Ook hij rommelde wat met zijn A4’tjes. ‘Een uitspraak kan al-

leen als lasterlijk worden bestempeld, wanneer de uitspraak als feit wordt gepresenteerd. De tweet die mijn cliënt poste luidt als volgt: *Laatste update over rechtszaak Max Hastings. Wat de jury denkt boeit me niet: hij is schuldig.* Hij schraapte zijn keel. ‘Door het zinsdeel “boeit me niet” is deze uitspraak overduidelijk aan te merken als een subjectieve uitspraak, een mening, niet als een feit...’

‘O, dit meent u toch niet, zeg,’ kapte Epps hem af. ‘Wilt u het nu echt op vrijheid van meningsuiting gooien? Echt waar? Kom op, zeg. De uitspraak is duidelijk geformuleerd als feit, en het audiobestand werd aangedragen alsof het authentiek is.’

‘Het is ook authentiek,’ zei Pip. ‘Wilt u het horen?’

‘Pip, alsjeblieft...’

‘Meneer Turner...’

‘Er is duidelijk mee gesjoemeld.’ Het was de eerste keer dat Max iets zei, op een misselijkmakend kalme toon, en hij vouwde zijn handen voor zich op tafel. Zijn ogen waren alleen op de intermediair gericht. ‘Ik klink niet eens zo.’

‘Hoe bedoel je, als een verkrachter?’ snauwde Pip hem toe.

‘MENEER TURNER...’

‘Pip...’

‘Oké, mensen!’ Hassan ging staan. ‘Laten we rustig blijven alsjeblieft. Iedereen komt op z’n beurt aan het woord. Denk eraan dat we hier zijn zodat iedereen met een tevreden gevoel naar huis kan. Meneer Epps, kunt u ons vertellen welke schadevergoeding uw cliënt eist?’

Epps boog zijn hoofd en trok het onderste A4’tje onder de stapel vandaan. ‘Wat de bijzondere schadevergoeding betreft; een maandsalaris dat men kan verwachten voor iemand in zijn positie, zou ten minste drieduizend pond zijn geweest. In aanmerking genomen dat mijn cliënt de laatste vier maanden in dienst had moeten zijn, bedraagt het financiële verlies dus twaalfduizend pond.’

Max zoog weer aan zijn fles, het water klotste door zijn keel. Wat had Pip graag die verdomde waterfles willen afpakken en ermee in zijn gezicht gestompt. Als er dan bloed aan haar handen moest zitten, kon het maar beter het zijne zijn.

‘De emotionele pijn en schade die mijn cliënt en zijn familie hebben doorstaan valt natuurlijk niet makkelijk in geld uit te drukken. Maar wij denken dat een som van achtduizend pond voldoende toereikend is, wat het totaal brengt op een bedrag van twintigduizend pond.’

‘Belachelijk,’ zei Roger hoofdschuddend. ‘Mijn cliënt is nog maar achttien jaar oud.’

‘Meneer Turner, wilt u mij laten uitpraten, alstublieft?’ sneerde Epps, waarna hij aan zijn vingers likte om de pagina om te slaan. ‘Tijdens een gesprek met mijn cliënt uitte hij echter de mening dat zijn voortdurende lijden wordt veroorzaakt door het feit dat de lasterlijke verklaring niet is ingetrokken, en er geen verontschuldiging is aangeboden, hetgeen voor hem eigenlijk van grotere waarde zou zijn dan een eventuele geldelijke schadevergoeding.’

‘Mevrouw Fitz-Amobi heeft de tweet al weken geleden verwijderd, toen uw eerste schriftelijke verzoek binnenkwam,’ zei Roger.

‘Meneer Turner, alstublieft,’ antwoordde Epps. Als Pip hem nog één keer ‘alstublieft’ op die toon hoorde zeggen, zou ze hem waarschijnlijk ook een klap verkopen. ‘Het achteraf verwijderen van de tweet maakt de reputatieschade niet ongedaan. Dus ons voorstel luidt als volgt: mevrouw Fitz-Amobi plaatst een verklaring op hetzelfde publieke account, waarin ze haar oorspronkelijke lasterlijke uitspraak intrekt, erkent dat zij verkeerd heeft gehandeld en haar verontschuldigen aanbiedt voor het leed dat haar uitspraak bij mijn cliënt heeft veroorzaakt. Daarnaast – en dit is de crux, dus let goed op – moet zij in deze verklaring volledig toegeven dat ze het desbetreffende audiofragment